

Arrest

nr. 64 323 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, N.S., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, S.N.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U werd op 15/11/1987 te Astrakhan geboren. U bent met S.O.(...) (OV X) gehuwd.

Op 01/06/2010 was u verantwoordelijk voor het lossen van een scheepslading. Toen 1 van de dozen van de kraan viel, bemerkte u dat er drugs in de betreffende doos zat. U ging dit direct bij de kapitein melden, maar die raadde u aan hier niets tegen te ondernemen. Vervolgens wilde u naar de politie stappen. Bij het verlaten van het schip werd u echter door 2 FSB-agenten tegengehouden. U werd door hen geslagen en in het water gegooid. U werd wakker in het ziekenhuis. Op 04/06/2010 werd u in het ziekenhuis door de politie ondervraagd. Verder stuurde u een klachtenbrief naar het parket van Astrakhan waarin u de drugshandel en de moordpoging op u beschreef. Op 07/06/2010 mocht u

het ziekenhuis verlaten en vluchtte u naar Zamjany, een dorp ongeveer 80 km verderop. Op 07/06/2010 werd uw vrouw door diezelfde FSB-agenten bezocht met de vraag waar u zich bevond. Ze doorzochten het volledige huis en sloegen hierbij uw vrouw. Toen ze uiteindelijk vertrokken waren belde zij haar vader op. Uw vrouw en haar vader wilden een klacht bij de politie indienen. Eerst wilden ze haar klacht niet opnemen omdat hij tegen mensen van de FSB gericht was, slechts nadat haar vader tussenkwam waren de agenten bereid haar klacht op te nemen. Ze moest hiervoor wel eerst naar een ziekenhuis om haar verwondingen te laten vaststellen. Hierna gingen ze naar het ziekenhuis om de vaststellingen te laten doen. Aangezien het daarna te laat was om nog terug te keren gingen uw vrouw en haar vader terug naar huis met de intentie om de dag erop met het medisch bewijs naar de politie terug te gaan. Toen ze echter bij jullie thuis aankwamen, werd hun wagen door de 2 FSB-agenten bestormd. Terwijl de ene agent uw vrouw in bedwang hield, stak de ander een mes in de borst van uw schoonvader. Uw schoonvader overleefde de steekpartij niet. Uw vrouw kon wel vluchten en ging naar uw vriend André. Hij vertelde aan uw vrouw wat er aan de hand was en bracht ze naar Zamjany waar u reeds vroeger die dag naartoe trok. Jullie verbleven er 1 nacht bij de grootmoeder van een vriend van u. De volgende dag, op 08/06/2010, voerde uw vriend uw gezin naar Sint-Petersburg waar jullie bij een vroegere klasgenoot van u verbleven. U vroeg wel aan uw vriend om in Astrakhan nog geld en documenten voor u op te halen. Jullie spraken af om elkaar op 21/06/2010 op het station van Sint-Petersburg terug te zien. Tijdens uw verblijf in Sint-Petersburg schreef u een tweede klachtenbrief, ditmaal naar het centrale parket waarin u al de door u en uw vrouw ondergane vervolgingsfeiten aanklaagde. Toen jullie op 15/07/2010 het appartement van uw ex-klasgenoot terug betraden nadat jullie een wandeling hadden gemaakt, bemerkten jullie dat alles overhoop lag en dat er bloed aan de muren hing. Hierop besloten jullie het appartement direct te verlaten en vonden via een advertentie een appartement dat jullie voor enkele dagen konden huren. Op 17/07/2010 werden jullie door Oleg opgehaald die jullie op een cargoschip smokkelde. Dit schip bracht jullie naar België waar jullie op 23/07/2010 aankwamen. Jullie vroegen er op 03/08/2010 asiel aan.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: diploma's en studieattesten, de overlijdensakte van uw schoonvader, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw vrouw, uw geboorteakte, de geboorteakte van jullie dochter, jullie huwelijksakte en een medisch attest." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, N.S., luidt als volgt:

"U en uw vrouw verklaarden vervolging te vrezen vanwege de FSB-agenten die betrokken waren bij drugshandel, en wel omwille van uw intentie om dit gegeven, en latere vervolgingsdaden door hen, te melden aan de politie.

Echter werden vaststellingen gedaan die jullie vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie onaannemelijk weinig op de hoogte zijn van zaken die aan de kern van uw relaas raken.

Zo heeft u er geen enkel idee van of er momenteel een politieel of gerechtelijk onderzoek naar de drugshandel en de moordpoging waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest loopt (CGVS p.11). Voorts wist uw vrouw niet of er momenteel een politieel of gerechtelijk onderzoek loopt naar de moord op haar vader (CGVS Olga p.6-7).

U poogde deze onwetendheid betreffende eventuele politieele of gerechtelijke onderzoeken te verklaren door te stellen dat u 2 klachtenbrieven, 1 tijdens uw verblijf in het ziekenhuis naar het parket in Astrakhan en 1 naar het centrale parket van de Russische federatie op 20/06/2009, heeft verstuurd maar dat u op beide klachtenbrieven geen antwoord heeft gekregen ondanks het feit dat u in de tweede klachtenbrief het adres waar u in Sint-Petersburg verbleef vermeldde (CGVS p.11).

Ten eerste kan worden opgemerkt dat u niet met zekerheid kan zeggen of er ooit een antwoord kwam daar uw vrouw verklaarde dat jullie nalieten bij iemand na te vragen of er iets op uw propiska – of verblijfsadres in Astrakhan was toegekomen (CGVS Olga p.8). Voorts wist u niet of er na 07/06/2010 convocaties voor u toegekomen waren op jullie propiska- of verblijfsadres. Verder wist u niet of uw moeder na uw vlucht uit Astrakhan nog door de politie of de FSB werd opgezocht (CGVS p.5, 11). Niettemin zouden al deze zaken erop kunnen wijzen of uw klachtenbrieven al dan niet behandeld werden en in hoeverre er een onderzoek werd gedaan naar de door u verklaarde feiten.

Vanuit een dergelijke onwetendheid kan worden verwacht dat er afdoende inspanningen worden geleverd om meer te weten te komen over jullie vervolgingsproblemen.

Echter dient te worden vastgesteld dat jullie onaannemelijk weinig inspanningen hebben geleverd om zich hierover beter te informeren.

Zo beperkten uw enige contacten met mensen in Astrakhan zich tot André en tot een e-mail naar een vriend in Astrakhan. Aan de eerste vroeg u enkel documenten en geld (CGVS p.9), aan de tweede

vroeg u enkel of hij uw ouders wilde geruiststellen (CGVS p.4-5). Verder hadden u en uw vrouw sinds 08/06/2010 geen enkel contact met mensen uit Astrakhan (CGVS p.6, CGVS Olga p.2-3)

Het feit dat u in de beide contacten geen enkele poging ondernam om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen duidt op een onaannemelijk gebrek aan interesse voor uw vervolgingsproblemen.

Verder liet u na om een klacht bij een NGO in te dienen en/of eventueel bij hen informatie te vergaren over jullie vervolgingsproblemen (CGVS p.14).

Naast het feit dat u niet heeft uitgezocht of er een antwoord van het parket is toegekomen op uw propiska- of verblijfsadres heeft u behalve de 2 brieven op geen enkele manier één van de parketten proberen te contacteren om uw klachten op te volgen (CGVS p.14).

Ook aangaande de problemen die jullie in Sint-Petersburg ondervonden bleven jullie onaannemelijk vaag. Toen jullie op 15/07/2010 het appartement van jullie ex-klasgenoot binnenkwamen zagen jullie dat de deur ingetrapt was, er vernielingen waren aangebracht en dat er bloed aan muur hing (CGVS p.7). Ondanks deze onrustwekkende gebeurtenis lieten jullie na zich te informeren wat er van uw ex-klasgenoot verworden is en of de politie naar de plaats van het delict is gekomen om eventueel een onderzoek naar de feiten op te starten (CGVS p.7-8).

Een dergelijke mate van nalatigheid om meer informatie te verkrijgen over jullie vervolgingsproblemen kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Een verder blijk van jullie gebrek aan geloofwaardigheid werd vastgesteld in het feit dat niettegenstaande u en uw vrouw elk de identiteit van 1 van de 2 FSB-agenten kennen jullie nalieten deze namen in uw klachtenbrieven aan het parket te vermelden (CGVS p.13, CGVS Olga p.7). Het is niet aannemelijk dat u verzuimde dergelijke essentiële informatie achterwege te laten indien u daadwerkelijk de bedoeling had de door u en uw vrouw ondergane vervolgingsfeiten aan te klagen.

Hiermee samenhangend stemmen jullie beider verklaringen aangaande de identiteit van de FSB-agenten niet overeen. U verklaarde dat u en uw vrouw door dezelfde 2 FSB-agenten werden aangevallen (CGVS p.13) en uw vrouw verklaarde dat ze u de naam van de ene FSB agent zou hebben verteld (CGVS Olga p.7).

Toen u gevraagd werd of u de identiteit van de FSB agenten kende gaf u een compleet andere naam op. U stelde dat het om een Y.(...) ging terwijl uw vrouw het over K.(...) had (CGVS p.13, CGVS Olga p.7). Na hiermee geconfronteerd te zijn poogde u de tegenstrijdigheid te verklaren door te stellen dat u zich niet herinnerde dat uw vrouw u de naam van één van de twee FSB-agenten zou hebben verteld. Verder stelde u dat de ene FSB-agent zich misschien bij uw vrouw had gelegitimeerd en de andere zich bij u had gelegitimeerd (CGVS p. 13-14).

Vooreerst kan dit de tegenstrijdigheid niet opheffen daar uw vrouw u volgens haar de naam van de FSB-agent zou hebben verteld. Daarenboven is het überhaupt niet aannemelijk dat jullie dergelijke belangrijke informatie niet met elkaar zouden gedeeld hebben. Ook is het weinig geloofwaardig dat u zich niet zou herinneren of uw vrouw deze essentiële informatie met u zou gedeeld hebben.

Voorts blijkt uit de stempel op de geboorteakte van uw dochter dat zij op 19/06/2010 een internationaal paspoort verkreeg (zie documenten).

Tegelijk blijkt uit jullie verklaringen dat uw binnenlands paspoort voor het laatst op 01/06/2010 in uw bezit was en dat uw vrouw haar paspoort op 07/06/2010 kwijt raakte (CGVS p.5, CGVS Olga p. 3).

Toen jullie gevraagd werd waarom en op welke manier er een internationaal paspoort voor uw dochter werd uitgegeven konden jullie hier geen uitleg bij verschaffen en blijkt uit jullie verklaringen dat jullie hiervoor geen enkele stap ondernomen hebben. U zei enkel dat uw ouders het misschien geregeld hadden, al wist u dit niet met zekerheid te zeggen. Uw vrouw poogde nog te stellen dat haar moeder een vriendin bij de paspoort – en visumdiensten heeft, maar kon hier geen nadere uitleg bij verschaffen (CGVS p.13, CGVS Olga p.3).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de aanvraag van een internationaal paspoort voor een minderjarig kind door de ouders of een voogd gebeurt.

Bijgevolg stroken jullie beweringen niet met deze informatie.

Daar geen van jullie beiden hier een afdoende verklaring voor kan geven, noch enige indicatie geven dat er een voogd voor uw kind zou zijn aangesteld wordt jullie geloofwaardigheid hierdoor ernstig ondermijnd.

De gedane vaststelling is zwaarwichtig. Immers blijkt uit voornoemde informatie ook dat in de Russische Federatie de uitgifte van een internationaal paspoort wordt geregistreerd en goedgekeurd door de FSB, precies de instantie waartoe de door u gevreesde vervolgers behoren. Het paspoort voor uw dochter werd op 19/06/2010 afgeleverd, dat wil zeggen, bijna drie weken na aanvang van uw problemen en na twee moordpogingen op u en op uw schoonvader.

Tenslotte leggen jullie geen enkel document neer ter ondersteuning van jullie vervolgingsfeiten.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat jullie hier wellicht de mogelijkheden toe hadden. Zo werd een medische vaststelling opgemaakt van de verwondingen die door de FSB agenten aan uw vrouw werden toegebracht (CGVS Olga p.6). Ook van de klachten bij het parket noch van de verklaringen die u ten overstaan van de politie aflegde wordt enig bewijs neergelegd. Verder leggen jullie geen enkel bewijs neer voor de bewering dat uw schoonvader vermoord zou zijn geweest. U legt hieromtrent enkel een kopie van de overlijdensakte neer. Dit document geeft echter op geen enkele manier informatie over de omstandigheden of de verwondingen waaraan uw schoonvader zou zijn overleden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het slechts om een kopie gaat waarvan bijgevolg de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Om uw verblijf in het ziekenhuis te bewijzen legt u een medisch attest neer. Maar ook dit document kan de door u verklaarde vervolging niet aantonen daar het geen enkele indicatie bevat van wat er aan de basis van de vastgestelde verwondingen ligt. Hierdoor is het document niet van die aard dat het aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten kan gekoppeld worden. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De diploma's en studieattesten, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw vrouw, uw geboorteakte, de geboorteakte van jullie dochter en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, O.S., luidt het asielrelaas als volgt:

"U, S.O.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U werd op 27/01/1987 geboren te Astrakhan en bent met N.S.(...) (OV 6.663.623) getrouwd. Op 07/06/2010 kreeg u het bezoek van 2 FSB-agenten die u vroegen waar uw man was. Het huis werd doorzocht en u kreeg hierbij enkele rake klappen. Toen ze het huis verlaten hadden, belde u uw vader op. Samen met uw vader ging u naar de politie om klacht tegen de 2 FSB agenten in te dienen. Nadat ze dit eerst weigerden te doen omdat het om FSB-agenten ging, wilden ze na tussenkomst van uw vader wel uw klacht opnemen. Hiervoor moest u eerst in het ziekenhuis uw verwondingen laten vaststellen. Nadat jullie het ziekenhuis verlaten hadden, besloten jullie gezien het late tijdstip de dag erop met de medische vaststelling naar de politie te gaan. Toen jullie bij u thuis aankwamen werd de wagen echter door 2 FSB-agenten bestormd. Terwijl de ene agent u in bedwang hield stak de andere uw vader. Uw vader overleed later aan zijn verwondingen. U kon vluchten en ging direct naar André, een vriend van uw man, die u de problemen van uw man vertelde. Hierna bracht hij u naar Zamjany waar u man reeds vertroefde. Op 08/06/2010 vertrok u samen met uw man naar Sint- Petersburg waar jullie tot 17/07/2010 verbleven. Van daaruit vertrokken jullie met een cargoschip naar België waar jullie op 23/07/2010 aankwamen. Jullie vroegen er op 03/08/2010 asiel aan."
Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, O.S., luidt als volgt:

"In het kader van de asielprocedure van uw man werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Dit gebeurde op basis van jullie beider verklaringen en rekening houdende met jullie beider vervolgingsproblemen daar deze inherent met elkaar verweven zijn. Uw vervolgingsproblemen zijn immers een rechtstreeks gevolg van zijn vervolgingsproblemen. Bijgevolg kan dan ook bij u niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De beslissing in hoofde van uw echtgenoot, N.S.(...) (O.V. 6.663.623), werd gemotiveerd als volgt : [...]"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 februari 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Verzoekers roepen eveneens een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal niet afdoende rekening gehouden heeft met de mensenrechtensituatie in de Russische Federatie en de alomtegenwoordige corruptie aldaar en verwijzen in dit verband naar het "Country Report on Human Rights Practices" van 11 maart 2010 en naar een bijdrage van 28 november 2009 voor Radio Free Europe-Radio Liberty.

Er werd volgens hen geen rekening gehouden met "*het feit*" dat ieder contact met de Russische Federatie tot de dood kan leiden, dat hun familie en vrienden zo in gevaar worden gebracht. Er bestaat, aldus verzoekers, immers een groot risico dat de telefoon wordt afgeluisterd of het internet wordt gecontroleerd.

Verder menen verzoekers dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat ze geen vertrouwen meer hebben in de politie, in het parket en het gerecht in hun land en dat ze elk contact met het thuisfront angstvallig vermijden.

De vaststelling dat er een inval gebeurd is in het appartement van de ex-klasgenoot te Sint-Petersburg, wijst er volgens verzoekers op dat het centrale parket zeker en vast informatie over hun verblijf in Sint-Petersburg aan de moordenaars heeft doorgegeven. Ze menen dat, gelet op de medeplichtigheid van de FSB-agenten bij de drugshandel, het vaststaat dat geen enkel officieel onderzoek werd ingesteld naar de drugshandel, naar de moordpoging op verzoeker en naar de moord op diens vader.

Verzoekers wijzen er voorts op dat ze in hun land van herkomst werk hadden en dat ze er een welstellend leven leiden. Het feit dat ze plots met hun jong kind hun land verlieten en alles achterlieten, wijst er volgens hen op dat hun leven en vrijheid in gevaar was en dat ze geen andere keuze hadden.

Wat betreft het feit dat verzoekers nalieten de namen van hun moordenaars in hun klachtbrieven aan het parket te vermelden, merken ze op dat ze geen experts zijn in het opmaken van klachtenbrieven aan het parket. Bovendien gingen ze ervan uit uitgenodigd te worden door het parket naar aanleiding van hun klachtenbrief. Dan zouden ze alles in detail hebben kunnen vertellen de daders duidelijk hebben beschreven, gezien deze gebruik hebben gemaakt van een valse identiteit.

In deze context zijn volgens verzoekers de namen van de FSB-agenten dan ook niet zo belangrijk als hun uiterlijk. Ook tijdens hun onderlinge gesprekken zeggen verzoekers gebruik te hebben gemaakt van de beschrijvingen van de daders en niet van hun namen.

Verzoekers laten gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze voor de eerste maal in hun leven geconfronteerd werden met drugshandel en medeplichtigheid van FSB-agenten en dat ze eerst nog geloofden in een rechtvaardige behandeling van hun aanklacht.

Wat betreft het internationaal paspoort van hun dochter stellen verzoekers dat ze dit document pas ontvingen op 21 juni 2010 met de hulp van de beste vriendin van de moeder van verzoekster die op de dienst paspoorten werkt. Volgens hen heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het feit dat in de Russische Federatie alles verkregen kan worden mits connecties en geld.

Het feit dat ze geen documenten konden neerleggen tot staving van hun asielaanvraag, verklaren ze door het feit dat ze hun land hals over kop hebben moeten verlaten uit angst voor hun vrijheid en leven en stonden er niet bij stil om bewijsstukken mee te nemen. Ze stellen dat ze nu het leven van hun familie en vrienden niet in gevaar willen brengen door aan hen te vragen om bewijsstukken te verzamelen.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissing te vernietigen en de commissaris-generaal bijkomende onderzoeksdaten te bevelen, met name hen opnieuw te horen en grondig onderzoek te voeren naar de corruptie van de Russische autoriteiten, meer bepaald binnen de FSB, de politie en het parket.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, O.S., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, N.S., haar man, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bijzonder weinig op de hoogte zijn van zaken die de kern van hun asielaanvraag betreffen en dat ze ook weinig inspanningen hebben geleverd om zich te informeren over de vervolgingsproblemen (zie verhoorverslag verzoeker van 17 december 2010, p. 11 en verhoorverslag verzoekster van 17 december 2010, p. 6, 7).

De Raad benadrukt dat van een persoon die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen en dat hij

pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. De nalatigheid ter zake van verzoekers wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun voorgehouden vrees.

Het verweer van verzoekers dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de mensenrechtensituatie in de Russische Federatie en de alomtegenwoordige corruptie aldaar doet aan bovenstaande geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten over en de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers volharden in het uiten van blote beweringen, veronderstellingen en het geven van een eigen interpretatie van de feiten zonder evenwel concrete elementen aan te halen die hun beweringen staven.

Dergelijk verweer is niet in staat de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Hun bewering dat ze in hun land van herkomst welstellend waren en hals over kop de vlucht moesten nemen, volstaat evenmin om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten opwerpen die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Immers, waar ze opmerken dat de namen van de FSB-agenten niet zozeer belangrijk waren dan wel hun uiterlijk gezien deze volgens hen gebruik konden hebben gemaakt van een valse identiteit, merkt verweerder terecht op dat ze hiervan voor het eerst in hun verzoekschrift melding maken. Dit betreft dan ook louter een gekunstelde post-factum verklaring, dewelke de Raad niet aanneemt ter verklaring voor de opgeworpen tegenstrijdigheden in dit verband.

Verder deelt de Raad de zienswijze van verweerder waar deze stelt dat van verzoekers zeker niet verwacht wordt dat ze experts zijn in het opstellen van klachtbrieven, maar wél dat ze weten tegen wie ze klacht hebben neergelegd. Bijgevolg kan inderdaad ook hun uitleg dat ze later alles in detail zouden hebben beschreven, niet worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke essentiële informatie achterwege zou hebben gelaten indien hij daadwerkelijk de bedoeling had de ondergane vervolgingsfeiten aan te klagen.

Wat betreft het internationaal paspoort van de dochter van verzoekers, stelt de Raad vast dat ze zich ook hier beperken tot het uiten van blote beweringen en tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze echter in gebreke blijven.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht besloten dat de geloofwaardigheid van verzoekers ondermijnd wordt aangezien het paspoort bijna drie weken na de aanvang van verzoekers problemen met de FSB en na twee moordpogingen op verzoeker en zijn schoonvader werd uitgereikt.

Op de opmerking van verzoekers dat ze hals over kop hun land van herkomst verlaten hebben en er toen niet bij stilgestaan hebben bewijsstukken mee te nemen, antwoordt de Raad dat de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust.

Verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Uit het voorgaande blijkt echter dat verzoekers niet alleen geen stukken hebben neergelegd die hun beweringen ondersteunen, ze konden ook zeer weinig informatie geven over hun voorgehouden vervolgingsfeiten en waren daarbij ook niet in staat coherente verklaringen af te leggen.

Hieruit volgt het besluit dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de bewijslast.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet erkend worden.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.8. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers elk werden opgeroepen voor een verhoor op 17 december 2010, dat ze tijdens dit verhoor in het bijzijn van een advocaat de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE